Ч. 101 Субота 7 (19) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

VIII.

Найбільшим скоком в політиці народної партиї, а по правді сказавши, політиці пос. Романчука, була, як вже сказано, акция примиреня партий. Ми вже доказали, що ся акция була піднята без правдивої цїли політичної. Коли в якій акциї політичній, то як раз в сїй, зазнала народна партия найбільшого упокореня, а той чоловік, котрий в самім принципі, без взгляду на то з яких мотивів, взяв ся до доброго дїла та для загального принципу мира і згоди зрік ся навіть принципів політичних, ним самим поставлених і принятих его партиєю, та витягнув руку до найбільших противників своєї партиї і взагалі народу, мусів дожити того, що его копнули ногою і показали, що не туди дорога, куди він взяв ся.

Доказом на то статия в „Галичанинї“ під заголовком „Політика нервів“, де вже проводиря давної партиї народної трактує ся, як того безсильного бо загибаючого короля звірів. Давнїйше коли-б з тої самої сторони підніс ся був хоч який небудь слабий докір против того проводиря, викликав би був в его партиї гнів і обуренє, а нинї мусять ту відправу приймати спокійно і не важать ся навіть словом писнути против неї. Давнїйше про сам факт неприняття пос. Романчука в члени „Народного Дому“ писало „Дїло“ з обуренєм і що хвиля кидало сим фактом противникам в очи; нинї коли того чоловіка ті самі противники трактують як кажемо — як того загибаючого льва, „Дїло“ не важить ся підняти і слова в его обороні. Ба з жалем і болем треба сказати, що навіть давні его прихильники і приятелї мусять нинї, хоч з важким серцем, виступати против него, бо для одного чоловіка, хоч би й як нам мило та любого годї жертвувати справи цїлого народу. А до того довела вся та політика скоків і та акция помиреня, котра серед тої політики заняла найвиднїйше місце.

Коли придивимо ся близше цїлій політицї пос. Романчука, то побачимо, що она аж від т. зв. політики принципіяльної прибирає вже більше характер его особистої справи. Від сеї пори спадає вже вина, що так скажемо, і на приватну особу пос. Романчука, яко одиницї серед своєї партиї, хоч вязане его справи особистої зі справою загальною можна в дечім оправдати. Сеї точки в его політицї ми не хочемо близше розбирати, але мусимо сказати, що она бодай чи не найбільшу ролю грала в видвигненю ним акциї примиреня. Ми знаємо, що то примиренє партий було з давен-давна ідеалом пос. Романчука; однакож пїдняте его без всяких ширших приготовлень, потайком, в пору як найпедогіднїйшу для партиї народної, та многі инші обставини кажуть нам догадувати ся, що до сеї акциї перли вже его не так інтерес загальний, як радше справи чисто-особистої натури. Плян его був очевидно такий, що насамперед мала розпочати акцию політика принципіяльна. На підставі сеї принципіяльної політики мали розвинутись дальше „помиренє партий“ і політика „відпорного становища“. Не станемо тут розбирати всесторонно цїлої сеї акциї і розводити ся над тим, яку ролю відограла в ній часть провінциї, взглядно деякі еї проводирі, та що руководило тими проводирями, але звернемо на саму акцию примиреня.

Ми вже давнїйше виказали, яка властиво була цїль того примиреня, прибравшого видимий знак в з'їздї мужів довіря дня 19 марта с. р. Була то демонстрация, котра мала оправдати зміну в акциї політичній руского клюбу у Відни, взглядно его части; оперти нову акцию на мнимій воли народу і тим способом надати її санкцию; зробити пресию на тих членів клюбу, котрі не могли ні сюди, ні туди рішити ся і наконець маскувати розбитє клюбу в случаю, коли-б більшість не згодилась на нову акцию. — При сім погляді стоїмо і нинї, тим більше, що він вже оправдав ся.

Возьмім же тепер то примиренє партий в звязи з політикою принципіяльною. На наш погляд мала та політика дати на око підставу до заведеня акциї примиреня. Прецї мир і згода то найперші принципи всякої людскої роботи і від них повинна та робота зачинати ся; та й пос. Романчук розпочав від них, але, як кажемо, лиш на око, бо, видко, вже на першім кроцї не вірив в стійність своєї політики принципіяльної, коли до того помиреня став вибирати споміж партий лиш деяких людий, котрих він назвав „умірковаными елементами“. Головна цїль его акциї примиреня партий була після нашого переконаня та, яку ми навели повисше; але він мимо всеї недовірчивости все-таки, видко, думав, що при загальнім заколотї удасть ся ему убити дві мухи разом: раз, примирити партиї, а відтак осягнути то, чого

---

26)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

По полудни взяла его на бік панї Казимира.

— Ну, щож, пане Гусаковский, правда, що можемо бути горді на нашу Зосю?

— Правда — відповів рішучо.

— Хто має таке личко, не повинен бути невдоволеним з долї. Ну, треба додати, щоби бути справедливим: і таку сестру, як я. Я сама займу ся висватанєм еї, побачите, чи не зробить великої кариери. Завтра пізнаєте Малиновских, з котрими уряджуємо ту аматорский театр; прийдете на виставу, правда.... впрочім здає ся, вистави зовсїм не буде і скінчить ся на пробах, то найприємнїйше.... оба молоді люди, студенти, котрим Зося дуже подобає ся. Один з них починає вже собі голову завертати нею; другий, мов на перекір, каже, що Зося здає ся ему зарозумілою і занадто гордою на свою вроду. Чуєте, пане Гусаковский, она горда на свою вроду! Она, що не має найменчого поняття о тім, що є гарна. Але то нїчо.... така думка показує также легкий заворот голови.... лише троха инакше. Ви від'їзджаєте позавтра рано?

— Завтра вечером.

— Шкода.... Проби тягнуть ся до одинайцятої в ночи. Ви бавились би ся знаменито.... Але треба хиба буде ті проби раз закінчити.... Бою ся троха не о них.... що їм стане ся, хоч би й закохали ся на якийсь час! Але о неї бою ся.... Хоч Зося не виглядає на охочу до любови, та всеж таки — осторожно з огнем! Тимчасом троха товариства її конче потрібно; мусить навчити ся рушати ся поміж людьми і знаєте, я замітила, що має богато такту.

На другий день оба панове Малиновскі прийшли, як на термін. Але всї були настроєні так, що проба була їм не по души, а Зося перша подала проект піти в лїс на гриби.

— Будемо лучше бавити ся — казала.

Панї Казимира почала вишукувати малі і великі кошики. Принесла їх цїлий оберемок і подала Зоси:

— На! роздай їх панам — сказала весело.

Панї Казимира вибрала собі найгарнїйший, панї Фльора взяла найменчий. Для Зосї не стало кошика.

— То нїчо — каже — я подїлю ся одним з паном Гусаковским.

Пішли в лїс парами. По переду панї Казимира з паном Малиновским медиком, за ними панї Фльора з п. Малиновским природником, а по заду Зося з Гусаковским. Розпшицкий, котрий почав товстїти, через що ставав потяжким, остав ся з мамою Бальскою дома.

Злучені спільним кошиком Гусаковский і Зося ходили разом по лїсних дорогах, рівночасно по один гриб простягали руки і рівночасно, коли помилили ся, кричали:

— Моримух!

Старим знакомим був для них сей лїс; знали всї доріжки, ледви замітні на мягкім тлї зелених і золотистих чатин соснових, скинених галузєм; знали всї вогкі долини, де так радо росли гриби; знали всї звалені колоди, великі камені, що заблукали ся поміж деревами; сухі горбки, умаєні блющем, всї місця, де можна було вигідно в холодї і тїни відпочати по проходї або трудах збираня грибів. Обоє все ту проводили цїлі пополудня, він з книжкою і она з книжкою, кожде мовчало і занимало ся своєю історнєю.

— Як ту мило — шепнув Гусаковский, пригадуючи собі ті хвилї.

— Сядьмо — запропонувала она.

Винайшли собі колоду, мохом порослу і спорохнавілу.

Зося почала жадати від него, щоби її обіцяв приїздити що найменче раз на два тижднї. Казала, що очивидно змарнів від зими, що замічає се дуже добре, бо не бачила его довший час, і що єму конче потрібно сельского воздуха, як лїкарства.

— Придивіть ся, як я виглядаю — навела доказ.

Придивляв ся її і без тої заохоти. Єму було так добре разом з нею, що про виїзд нинї ще, за кілька годин, думав, як про щось дуже прикре.

Зося збільшала ту прикрість.

— Яка шкода, що ви не взяли собі відразу відпустки. Завтра прийшли би ми ту і позавтра, і що дня, ту так тихо, сьвіжо, гарно.

властиво хотів. Він, видко, укладав собі так: невдоволені народовці готові будуть і з чортом примирити ся; москвофіли зрадують ся, що їм народовці поклонять ся, та приймуть їх з отвертими руками, але щоби обі партиї не дуже перепудити відразу, треба вибрати з них лиш т. зв. „умірковані елементи“. Радикали будуть в додатку, їх і так не богато, нехай для ока і показаня безсторонности тако-ж фіґурують — схотять пристати, добре; не схотять то й без них обійде ся. Коли удасть ся помирити, або хоч яко-тако звести до купи бодай дві більші партиї, то буде то великий тріюмф розуму політичного, колиж не удасть ся, то буде можна осягнути бодай ту другу ціль а то вже вистане до дальшої акциї. Такий — кажемо то сьміло — був без всякого сумніву плян акциї примиреня.

На народовцях, підготовлених „Ділом“ і не розважаючих богато та знаючих ся, видко, також не богато на принципах політики, коли їм відразу так дуже політика принципіяльна заімпонувала і припала до смаку, не завів ся пос. Романчук; они пішли радо і охотно поклонили ся тим, що їх доси завсїгди по лици били. Радикали, як то кажуть, понюхали письмо носом і винесли ся завчасу з немилого товариства, але за то москвофіли дали пос. Романчукови і єго партиї добру „прочуханку“, добру науку: що то значить політика принципів! Сказали їм по просту: Вон! Немаємо з вами тепер ніякого діла! Прийдіть ще раз, подайте чолобитню, як колись подавали ваші хахлацкі предки і просіть, щоби ми вас приймили в підданьство, а тогди ми вас помилуємо і приймемо та наділимо нашою ласкою!

Оттакий був результат з піднятої пос. Романчуком і єго партиєю акциї примиреня, акциї, опертої на політиці принципіяльній! То осягнула партия народна дорогою, котру вказав пос. Романчук! За то осягнув пос. Романчук то, що хотів; коли не удалось за одним замахом убити дві мухи, то убив одну: не примирив партий, але осягнув підставу для політики „відпорного становища“ і тим вдоволив ся, то єму вистало.

Ми рішучо противні партиї москвофільскій, яко партиї зложеній з людий, що виключили самі себе з того народу, з котрого вийшли, стративши в своїм серци всяке чувство для него. Ми уважаємо їх длятого ворогами нашого народу, бо они вже з самого принципу мусять ними бути, мусять єму шкодити, а шкодити тим більше, що жиють серед него; але твердість характеру і консеквенцию в поступованю треба навіть і ворогови признати та єї ушанувати. Принципами не помітує ся так, як то бачимо у многих людий з народної партиї, скоро їх лиш стрітять які неудачі політичні, а тим більше не помітує ся тогди, коли каже ся, що веде ся політику принципіяльну. Політика — то не забавка, то не скоки і перевертн. Нехай собі тепер пос. Романчук і єго прихильники політичні прочитають ту науку, яку їм дав москвофільский орґан в статиї: „Політика нервів“, і нехай собі добре єї затямлять, коли хотять ще дальше бути якимсь чинником політичним.

Перегляд політичний.

Спільні Делеґациї зберуть ся в Будапешті рішучо в першій половині червня. Віденьскі часописи доносять, що Палата послів буде мусїла розвинути велику діяльність, щоби залагодити ряд найважнїйших предметів.

В палаті послів відбули ся вчера два засїданя, на котрих вела ся дебата над буджетом міністерства рільництва. В дебатах брав участь також міністер Фалькенгайн. Пос. Чайковский промавляв за ревізиєю катастру і висказав надію, що правительство з огляду на годівлю худоби в Галичинї не призволить на отворенє румуньскої границї.

Віденьска ґазета урядова оголосила санкціонований закон ухвалений галицким соймом о удержуваню шкіл народних.

Зачувати що вінчанє царевича Николая з гескою княгинею Алїциєю відбуде ся 10 падолиста с. р. — Міністер справ внутрішних заказав спроваджувати робітників з заграниці до котрої небудь сторони Росиї з виїмкою Кавказу. Заказ сей відносить ся також до спроваджуваня робітників з Галичини.

В Сербії як видко іде до чим раз гіршого. Мабуть заносить ся на якусь революцию. Вчера арештовано в Білграді промисловця Чебината і редактора Стояновича, підозрінних о заговір против династиї. В слїд за тим відбули ся ревізиї у членів радикальної партиї, між иншими у бувшого міністра Тавшановича. Трибунал касацийний „скасовано“, позаяк він орік, що указ короля в справі єго родичів єсть незаконний.

Новинки.

Львів дня 18 мая.

— **Отворенє зелїзниці Станїславів-Вороненка** наступить дня 15 падолиста с. р. Тому робота кипить на цїлім шляху. Стация станїславівска, що доси розтягала ся до т. зв. рампи тисьменицкої буде продовжена о 450 метрів в напрямі до Хриплина. Дотеперішні шини на стациї будуть всї переложені і збільшені до числа 22. Число шин буде збільшене також і на стациї в Хриплинї, де стане новий поверховий дворець зелїзничий і де з отворенєм нової зелїзниці будуть задержувати ся всї поїзди крім поспішних. На стациї станїславівскій буде вибудована с. р. нова огрівальня на поміщенє 18 льокомотив, а то коштом около 100.000 зр. Всї ті роботи обіймив інжинер Гамский і С-ка.

— **В Гаях за Рудою** відбуло ся в третїй день Воскресеня відкритє нової читальні „Просьвіти“. Члени основателї з многими громадянами і запрошені гості зібрали ся в домі п. М. Чеховича, де їх один з членів основателїв повитав промовою, вказуючи на вагу і значінє читалень в просьвітнім ділї громадскім. Опісля наступили вечерниці. Всї точки виконали удачно самі міщани; деклямациї випали добре, а хор під упра вою учителя п. Назаревича майже кожду пісню повтаряв на загальне бажанє. Відтак приступило 50 членів до вибору виділу, до котрого війшли: чч. Григорий Питляр, Гр. Метельский, М. Чехович, Ст. Макар і п. Рибак. В члени вписало ся також кільканацять женщин і дївчат. З вкладок членьских і датків гостий вплинуло на бібліотеку 21 зр. 58 кр., до чого причинили ся запрошені гості більшими датками.

— **Шайка обманців.** В своїм часї доносили ми о шайці галицких жидів, що під покривкою

Постановив зараз на другий день старати ся о відпустку і вертати ту як найскорше.

— Побачите, як вам ту буде добре — запевнювала.

Глянув на неї з лагідним усьміхом вдячности.

Тимчасом по лїсї почали лунати оклики:
— Гоп-гоп! Гоп-гоп!
— Кличуть нас.

Як же єму не хотїло ся виходити з тої лїсної тишини, покидати ту самоту в двійку.

— Вернемо ту за кілька днів, маю надію — сказав голосно, щоби себе потїшити.

— Але певно, пане Гусаковский.

Вернули до двора з повними кошиками, просто на підвечірок. Зараз потім Гусаковский мусїв від'їзджати. Зося збирала ся відвезти єго на стацию.

— Поїдемо всї — подала раду пані Казимира.

Відвезли Гусаковского на стацию поважно, двома бричками.

— До побаченя! до побаченя! не забувайте — казала єму Зося, коли вже поїзд рушив.

Через цїлу дорогу Гусаковскому, в очах стоїть та струнка синя стать, з синїми очима, зверненими на него, з ясною головкою відкритою, з соломяним капелюхом ширококрисим в білих ручентах. Через цїлу дорогу чує: до побаченя! не забувайте!

Зараз завтра розмовить ся з директором. Не сподїває ся відмови. Такій важній особі, як головний бухгальтер, не відмавляє ся без важної причини; до того се такий взірцевий урядник сей головний бухгальтер, так рідко просить о відпустку! Заступника легко найти. Пан бухгальтер головний має старшого помічника, двох помічників молодших і практиканта в причинку.

— Нема директора? — питає Гусаковский на вступі до бюра, хоч знає, що директор лиш раз на рік, не більше, приходить перед десятою годиною.

— Нема.

Іде до своєї комнати і дивить ся на годинник.

Пук! пук!
— Прошу.

То єго молодший помічник, Галицкий.

— Приходжу просити вас, пане Гусаковский, щоби ви були ласкаві оправдати троха мою неточність.... Через два тижнї не буду міг приходити правильно до бюра.

— Але-ж, пане Галицкий, я сам хотів нинї взяти відпустку.

— Пане Гусаковский, бійте ся Бога, не виїзджайте на тих два тижнї. Я женю ся, а і менї і моїй судженій було би дуже прикро, єсли би ви не могли бути на нашім вінчаню і весїлю.

— Ви жените ся?!

— Від завтра за два тижнї вінчанє у Кармелїтів. А ту так богато формальностий, стілько орудок....

— Знаю, знаю.

Гусаковский, що помагав вже женити ся Ясьови і Розпшицкому, знає, кілько то з тим клопоту.

— Будуть днї, що я зовсїм не буду міг прийти до бюра....

Женить ся! щасливий хлопець! Чей же годї тепер в таку горячу для него пору дати єму працю більшу, як звичайно. Годї не помогти єму в такій пригодї.

Впрочім Гусаковского знали в бюрі з того, що все дуже добре помагав всїм своїм помічникам.

— Га! годї! Принесіть же менї свої книги.

— О! пане Гусаковский!...

Того дня Гусаковский вислав письмо до Зосї, де описав, як і що, і обіцяв приїхати за два тижнї.

Галицкий заходив раз на два днї до бюра, вступав у комнату Гусаковского, стискав єму з вдякою руку на привіт — і щезав, як камфора.

— Здурів хлопчиско — говорили про него в бюрї.

На єго лици було справдї знати радість і щастє.

На весїлю були всї товариші з бюра; навіть директор зайшов на чверть годинп. Галицкий стискав всїх, хто попав єму в руки. Панна молода була дуже мила.

На другий день по вінчаню, Галицкий явив ся в бюрі. Всї здивували ся тій єго дбалости.

Галицкий показав ся справдї дуже дбалим — о себе; прийшов поговорити з Гусаковским о заступстві і старати ся у директора о формальну відпустку, хоч на десять днів.

— Знаєте, пане Гусаковский — оправдував ся він — ті формальности по вінчаню справдї найбільші....

Годї було відмовою псувати єму найперші днї медового щастя.

Ще Галицкий був на відпустцї, коли нова перешкода станула впоперек плянів Гусаковского. Очивидно доля напосїла ся на него, чи що за лихо? Старший помічник, бідачиско, сухітник, почав плювати кровю.

— Виїзджай в гори — порадили товариші.

Усьміхнув ся на то смутно. Мав родину,

продажи фальшивих грошии заманювала різні особи до Роттердама або Лондона та там різними підступними способами позбавляля їх готівки. Поліциї віденьскій вдало са відкрити членів тої шайки, а перед кількома днями видано в руки суду карного у Відни начальника обманців Нухима Шапіру і спільників: Сурку Шапіру, Мошка Бавмгартена, Маера Адельштайна і Мавр. Сеґе, всїх галицких жидів.

— **Самоубийство дїтий.** Часописи віденьскі оповідають таку пригоду. Минувшої суботи явила ся на поліциї 10-лїтна дівчина Емілія Лїнденталь і розповіла, що товаришка єї з тої самої камениці, де й сама мешкає, донька швачки 12-лїтна Анна Єржабек і єї 9-лїтний брат Кароль Єржабек о год. 9 вечером кинули ся в Дунай і певно утопили ся. Після оповіданя Емілії Лїндентальстало ся се в такій спосіб: Дїти проходжували ся в трійку понад берегом досить довго. Нараз Анна Єржабек подала товаришці якийсь папір, взяла брата за руку і обоє побігли просто до ріки. На папери було написано: „Дорога Емілїє! Дякую тобі, щось ішла зі мною. Скажи мамі, що то правда. Проси, щоби менї простила. *Анна*“. Над рікою дїти подали собі руки, скинули капелюхи, а дівчинка і черевики тай кинули ся в Дунай. В капелюсї хлопця була картка зі словами: „Обоє кинулись ми в Дунай. Ми жили при улици і т. д. Прошу то дати моїй бідній мамі“. Причиною самоубийства дїтий були злі ноти в школї і страх перед карою від матери. Погані часи, коли вже дїтям житє не до смаку і такі очайдушні думки приходять їм до голов.

— **Мова малп.** Недавно зацїкавив ся цїлий науковий сьвіт відкритєм француского подорожника Гарнієра, котрий доказував, що удало ся єму підслухати а навіть упорядкувати в граматичні форми мову малп. Гарнієр, як оповідав, слїдив малпи з фоноґрафом в руцї, підхоплював всї почуті звуки від „розмовляючих“ між собою малп і по кількох лїтах усильної працї в Африцї зробив се славне відкритє. Тимчасом цїла та справа показала ся видумкою. Сими днями мав в Парижи відчит подорожник африканьский Дибовский, в котрім здемаскував Гарнієра, бо заявив, що рекламований від двох лїт слїдитель малпячої мови не був нїколи в африканьских лїсах, не бачив малпи в єї властивім осїдку, фоноґрафу не мав і не виходив за цїлий час свого побуту в Африцї анї на крок з француского дому місийного.

Господарство промисл і торговля

— **Стан засївів.** Міністерство рільництва оповіщує таке справозданє про стан засївів з дня 10 мая с. р.: З різними виїмками, котрі дотикають майже виключно Галичини і Буковини, наступив незвичайно корисний стан воздуха а за ним і дуже відрадна зміна в станї засївів від часу послїдного справозданя. Незвичайно розвинену веґетацию знаменує ся обставина, що жито в долинах Чехиї і Моравы, як також в краях альпейских вже по більшій части вистрілило було в колосє і по части почало цвисти. Вправдї, щодо жита то по найбільшій части прийшли дощі вже за пізно, щоби згустїло і длятого оно переважно рідке, але все таки причинив ся дощ до того, що розвинуло ся сильне стебло, так що суть вигляди, єсли вже не знамениті, то все-ж бодай на добрі житні жнива. Богато ланів житних, що вийшли добре з зими, розкорінило ся мимо посухи в цьвітни і тепер виглядають дуже гарно. Деякі з них навіть повилягали по послїдних зливах. Лише в Галичинї і Буковинї мало доброго жита, по більшій части середнє або навіть лихе. — Лїпше видержала посуху пшениця, однако в північно-всхідних краях єсть она пересїчно середна, а навіть в многих случаях треба єї було переорювати, хоч менше як жита. В прочих краях закорінила ся пшениця по дощах дуже добре. Очевидно лучають ся виїмки, де пшениця єсть або слаба або ушкоджена. В деяких околицях Галичини не доинше ще жниво пшеници і длятого, що в наслїдок недостачі зерна на посїв засїяно єї менше як звичайно. Ярина: ячмінь і овес, котрих засїви не покінчені ще хиба в глубоких горах, майже всюди дуже гарні, навіть і там, де в наслїдок посухи побоювали ся вже о них. Управа ростин стручкових також вже по найбільшій части покінчена і они виглядають цїлком хорошо. Засїв кукурузи покінчено вправдї в деяких околицях, як пр. на Буковинї і в Красї, одиак по найбільшій части ще продовжає ся. Бараболї покінчено садити в деяких охрестностях вже при кінци цьвітня. Декуди замітна шкода від морозу. Бураки, особливо цукрові, вже в многих околицях позасївані, але не всюди. По послїдних зливах потерпіли трохи від того, що земля затвердла а також від комах, так що треба їх було підсївати. Декуди появляє ся вже й гнитє коріня. Конюшина поправила ся і розкорінила ся значно по послїдних дощах, з виїмкою тої, що потерпіла минувшого року від посухи або від мишей, так само й трава і вскорі можна єї буде вже косити на зелену пашу. Особливо хорошо представляє ся люцерна і обіцює богатий покіс. Однако не треба забувати, що богато конюшини в Чехиї і Моравї, в наслїдок тамтогорічної посухи попереорювано, так що загальний збір сїна в північних краях монархиї буде й сего року менший як звичайно. Рінак виказує досить часто дуже добрий або добрий стан, рідше середний, або злий. Виноград взагалї дуже добрий, особливо в Дальматиї, гірший в Стириї.

Телеґрами.

Відень 18 мая. На вчерашнім вечірнім засїданю палати послів ухвалено буджет міністерства рільництва.

Будапешт 18 мая. Комісия палати послів ухвалила предложеня валютові зі змінами пороблениими австрийскою палатою послів.

Білград 18 мая. Арештовано тут промисловця Чебината з Кралєва за заговір против династиї; на підставі знайдених у него паперів відбула ся ревізия у кількох радикалів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

не стати єго на такий видаток. Товариші рішили вистарати ся для него о позичку безпроцентову; зробили поміж собою складку, Гусаковский зложив зовсїм немаленьку суму. Тепер з дня на день ожидали Галицкого, щоби сейчас вислати сухітника до Закопаного.

— Тай веде ся менї! — подумав Гусаковский.

Тепер годї вже було й думати про відпустку. А єму було в містї так душно, так пах єму лесиньский лїс, повен холоду і грибів, так усьміхало ся до него озеро, поросле білими лелїями.

Годї. Зносив то покірно, але не знав, що почати з годинами осьмою і девятою вечером. Через тілько лїт привик видати в тих годинах Зосю у своїй комнатї, при своїм бюрку. Ждав тепер на осїнь, котра приведе ту знов єго вихованицю; знову будуть осїнними вечорами тихо, щиро, сердечно розмавляти, при лямпі, що кидає біле сьвітло на зелене сукно бюрка, при гомонї побожних пісень, котрі одностайним тихим голосом привикла сьпівати мама Гусаковска у своїй комнатї.

Тимчасом з села вернула мама Бальска. Привезла Гусаковскому вістку, що Зося тужить за Варшавою і що ледви могла намовити єї, щоби ще остала ся кілька тижнїв. А от від неї презент для пана Гусаковского — величезний букет польних трав і цьвітів.

— Добре, золоте серце — думав зворушений, несучи до дому сей оберемок зелени, в котрім завмираючі чашки починали вже схиляти свої головки.

Поставив букет на бюрку і сам наляв води у вазон.

На другий день придивив ся лучше тим цьвітам. Кілька ґеорґінїй червоних, що скидали вже барвні листки на зелене сукно бюрка, кілька простих астрів зблїдлих, богато зелени і всюди повно незабудьок, що держать ся найдовше і надають цїлому букетови блїдо-синьої краски.

— Незабудьки... Золоте, добре серденько...

На другий день нерозвиті ще головки незабудьок вилїзли з зелени, виросли з вазона і через кілька днїв, все сьвіжі та сині, покривали засохлі астри і жовті головки безлистних уже ґеорґінїй, бадилє цьвітів, поки приглушили і саму траву зелену і засинїли над цїлим бюрком.

Вкінци одного дня Гусаковский одержав письмо, в котрім Зося заповідала рішучо свій приїзд.

Відписав їй зараз.... Може би вибрала на приїзд недїлю.... Приїхав би по неї, бо в той день має час, і привіз би єї до дому. Все то в дорозї хоч яка-така мужеска опіка не пошкодить....

Зося, очивидно врадувана, відписала єму, що готова вертати в найблизшу недїлю і жде на свого доброго опікуна.

Як раз сонце своїм червоним краєм досягнуло землї, коли по дни, що минув стрілою і по подорожи візком, що незнати коли пройшла, станули обоє на ченстоховскім двірци.

— Треба заняти місце при вікнї — сказала Зося.

Гусаковский пішов чимскорше до ваґону. Ледви вспів заняти се місце, бо зараз за ним війшло з гамором і сьміхом богато осіб, що наповнили цїлий передїл.

Стация потопала у яскравім блеску заходячого сонця, а остатні промінї звідкись там, знизу пливучі, кидали на шиби двірця, негарного і тяжкого, червоні огнї, блискучі, як пожар.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.